

Arrest

nr. 95 608 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 18 oktober 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart - alhoewel geboren in Basra - afkomstig te zijn van de wijk 'al Shahb' in Bagdad in Centraal-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. In 2009 zou u door het 'Ministerie van Onderwijs van al Rusafa 1' ('Mudiryat al Tarbia al Rusafa al Oula') tot schooldirecteur zijn benoemd van de middelbare school 'al Mutanabi' in de wijk 'al Shahb' in Bagdad. Deze school zou op 5 oktober 2009 zijn opgesplitst in een lager en hoger middelbare school. U zou zijn aangesteld als directeur van de hoger middelbare onderwijs. Op 11 september 2011 zou u in uw school bezoek hebben gekregen van drie onbekende mannen waarvan er twee gewapend waren. Ze zouden met twee wagens zijn gekomen, een BMW en een terreinwagen. U zou hen gevraagd hebben de wapens buiten de school te houden. U zou twee personen in uw kantoor hebben ontvangen. Ze zouden zich niet hebben geïdentificeerd en u verteld hebben te zijn gekomen met een opdracht. U zou binnenkort post krijgen van het 'Ministerie van Onderwijs van Rusafa 1'. Het zou een brief betreffen die u voor echt zou moeten verklaren door te bevestigen dat uw school het document heeft opgesteld. Ze zouden u niet verteld hebben om welk document het zou gaan. Eén van de mannen zou u geld hebben aangeboden. U zou hem verteld hebben het document enkel te zullen erkennen indien het effectief was afgeleverd door uw school. De man zou u prompt nog meer geld hebben aangeboden. U zou hem hebben laten weten integer en niet corrupt te zijn en zijn geld niet te moeten hebben. De man zou boos zijn geworden en u met de dood hebben bedreigd. Hierna zou hij met zijn collega uw school hebben verlaten. Op 19 september 2011 zou u de betreffende brief hebben ontvangen. Het betrof een schooldiploma secundair onderwijs van een ex-leerling met de naam Firas Hashem Majid al-Kaabi, die in 2007/2008 is afgestudeerd aan uw school. Het diploma zou zijn ondertekend met een vervalste handtekening van de voormalige directeur van uw school. U zou Firas hebben opgezocht in uw leerlingenarchief en tot de vaststelling zijn gekomen dat deze leerling enkel in 2004/2005 school zou hebben gelopen, tot het vierde jaar secundair onderwijs. Hij zou dat schooljaar niet geslaagd zijn geweest. Eerder al zou hij in een andere school zijn gezakt voor het vierde jaar secundair onderwijs. Omdat hij een schooljaar twee keer zou hebben gedubbeld zou hij, conform het Iraakse onderwijssysteem, uit het regulier dagonderwijs zijn geschorst. Firas zou nooit zijn secundair diploma hebben behaald. U zou uw bevindingen per brief hebben meegedeeld aan het 'Ministerie van Onderwijs van Rusafa 1'. Uzelf zou Firas nooit hebben gekend. Misschien, zo vermoedde u, zou hij een job bij de overheid hebben willen bemachtigen waarvoor een schooldiploma was vereist. Op 22 september 2011 zou u onderweg naar huis in uw wagen zijn beschoten door gemaskerde mannen vanuit een voorbijrijdende wagen. U bleef ongedeerd maar uw autoruit zou kapot zijn geschoten. Uw belagers zouden zijn gevlucht zonder enig spoor. Diezelfde dag zou u klacht hebben neergelegd bij de politie. In de klacht zou u enkel melding hebben gemaakt van het schietincident in uw wagen en zou u niks hebben gezegd over het omstreden bezoek van de gewapende mannen in uw school. U zou hierna zijn ondergedoken bij uw oom in de wijk 'al Zuhair' in Bagdad. Op 27 september 2011 zou uw broer Ahmed voor zijn winkel zijn doodgeschoten door onbekenden. Uw neef zou het lijk van uw broer naar het ziekenhuis hebben overgebracht. U zou hierna beslist hebben Irak te ontvluchten. Op 1 oktober 2011 zou u legaal met uw Iraaks paspoort Turkije zijn ingereisd. Vervolgens zou u clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd waar u op 18 oktober 2011 aankwam en nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen. Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor gewapende mannen vanwege uw weigering als schooldirecteur een vervalst diploma van een ex-leerling voor echt te verklaren. Vooreerst is het bevreemdend dat uw belagers u zeer weinig informatie hebben verschaft over een brief die u binnenkort van het 'Ministerie van Onderwijs' zou ontvangen. U zou enkel zijn verteld dat u de brief voor echt diende te verklaren. Over welke brief het zou gaan en over welke persoon dit document zou handelen zou u in het ongewisse zijn gehouden. Ook zouden uw belagers geen enkele informatie hebben vrijgegeven over hun identiteit of groepering. Dit is merkwaardig gezien ze gepoogd zouden hebben u te overtuigen een voor hen belangrijk document voor echt te verklaren. Zo zouden ze u hiervoor een grote som geld hebben aangeboden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In uw functie als schooldirecteur mag worden aangenomen dat u wel meerdere poststukken van het Ministerie ontving. De vraag dringt zich dan ook op hoe u precies de juiste brief kon detecteren, en bijgevolg de juiste handelingen kon stellen, ttz. conform de eisen van de onbekenden. Dat zij u geen verdere informatie of instructies of aanwijzingen hebben gegeven, en u zelf maar moest zien uit te zoeken welk poststuk u met extra zorg diende te behandelen, komt - gezien de mogelijke gevolgen die hieraan werden gekoppeld - totaal niet plausibel over. Vervolgens verklaarde u de betreffende brief van het 'Ministerie van Onderwijs van Rusafa 1' te

hebben ontvangen. Het betreft een vervalst diploma secundair onderwijs van een ex-leerling van uw school (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Het is merkwaardig dat u dit Ministerie enkel op de hoogte heeft gebracht van uw bevindingen over de vervalsing van het diploma en geen gewag heeft gemaakt van de poging tot omkoping en de doodsb bedreiging door drie gewapende. Uw uitleg als zou u geen klacht hebben ingediend omdat het Ministerie gewoon zou antwoorden dat 'u de procedure dient te volgen' is weinig overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Immers, uzelf verklaarde dat er voor u een levensbedreigende situatie is ontstaan door het bezoek van de gewapende mannen in uw school. Logischerwijs dient aangenomen dat u omtrent deze ernstige zaak uw Ministerie op de hoogte heeft gebracht, toch toen u vaststelde dat dit te maken had met het vervalste diploma dat u daarna ontving. Dat u de ernst van de zaak niet zou aankaarten - een doodsb bedreiging is toch nog van een geheel andere orde dan een vervalst diploma - houdt totaal geen steek. Dient tevens aangestipt dat het evenzeer merkwaardig is dat u in uw klacht bij de politie omtrent de beschieting van uw wagen geen melding heeft gemaakt van het feit dat u door drie gewapende mannen in uw school werd lastiggevallen, zelfs bedreigd. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat dit schietincident in uw wagen direct voortvloeit uit uw weigering om een vervalst diploma voor echt te verklaren (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10-11). Uw uitleg als zou u zich in de klacht hebben beperkt tot het schietincident omdat u enkel op vragen van de politie zou hebben geantwoord is weinig overtuigend. Immers, uzelf verklaarde dat de politie u zou gevraagd hebben of u de personen kent die u zouden hebben beschoten. Hoewel de daders voor u onherkenbaar waren dient logischerwijs te worden aangenomen dat u spontaan het bezoek van gewapende mannen in uw school heeft gemeld gezien deze twee incidenten volgens u rechtstreeks met elkaar verband houden. Dat u in uw klacht bij de politie dusdanig selectief zou zijn geweest is andermaal totaal onlogisch en dus niet geloofwaardig. Uw uitleg als zou u dit niet hebben aangehaald omdat u de politie niet zou vertrouwen vanwege infiltratie door milities houdt geen steek. De vaststelling dat u klacht zou hebben neergelegd bij de politie impliceert een zekere vertrouwen in de politiedienst en er kan dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat, eens u de stap heeft gezet om de politie in te schakelen, u ook alle bruikbare en/of relevante informatie zou doorgeven. Uw andere uitleg als zou u genooddzaak zijn geweest klacht neer te leggen om in orde te zijn met uw autoverzekering, zonder problemen doorgang te krijgen aan controleposten en uw afwezigheid op school te legitimeren, is niet afdoende. Deze redenen volstaan niet als verklaring waarom u de politie niet op de hoogte heeft gebracht van de aanleiding die tot deze beschieting zou hebben geleid, beide feiten zijn volgens u volledig met elkaar gelieerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde vluchtmotief. Overigens is het merkwaardig dat u als schooldirecteur van dit 'vervalst diploma' geen enkel afschrift of kopie heeft bewaard om bij eventuele betwisting van uw verklaringen hieromtrent door het Ministerie van Onderwijs uw gelijk te kunnen aantonen. U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: een identiteitskaart, een kaart van woonst, een rantsoenkaart, een beroepskaart, een overlijdensakte van uw broer, en een kopie van een klacht bij de politie. Uw voorgelegde beroepskaart als schooldirecteur kan uw beroep als schooldirecteur aantonen maar is op zich onvoldoende om hieruit een vervolgingsvrees zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève af te leiden. Uw neergelegde identiteitskaart, kaart van woonst en rantsoenkaart tonen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Bagdad aan, gegevens welke hier niet ter discussie staan maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. De klacht die u neerlegde betreft een kopie en geenszins een origineel waardoor de bewijswaarde ervan gering is, noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kunnen worden nagegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit de overlijdensakte van uw broer kan niet worden afgeleid dat hij in de door u opgegeven omstandigheden is gedood. Overigens verklaarde u dat hij door onbekenden zou zijn vermoord. Zo zou uw broer uit wraak door uw belagers zijn gedood omdat ze u niet konden vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Echter, dit zijn slechts veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig begin van bewijs of met enig andere concrete indicatie in die zin. Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geveiseerd. Ook de

sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad" dd. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de UNHCR Proceduregids, van de artikelen 17, § 2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoeker merkt vooreerst op dat een aantal zaken zoals onder meer zijn afkomst en het feit dat hij directeur was van een middelbare school niet worden betwist. Hij is het niet eens met de appreciatie van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Bagdad en stelt zich het recht voor te behouden die analyse ter zitting middels actuele informatie tegen te spreken. Volgens verzoeker, die in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State verwijst, kan uit de artikelen 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek worden afgeleid dat wanneer een bewering niet wordt tegengesproken door de tegenpartij, deze niet in vraag mag worden gesteld. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden

moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak schendt de commissaris-generaal tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, aldus verzoeker. Aangaande de manier waarop hij geacht werd de betreffende brief te herkennen, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal vergeet dat er amper acht dagen verstreken waren tussen de komst van de belagers naar zijn school en het ontvangen van de brief. Het ging om een aangetekend intern schrijven van het Ministerie van Onderwijs dat hij persoonlijk overhandigd kreeg, aldus verzoeker die erop wijst dat hij dergelijke brieven veel minder krijgt dan gewone brieven. Volgens verzoeker hadden zijn belagers ook heel duidelijk beschreven wat ze van hem verwachtten: hij moest bevestigen dat hij een bepaald document op een bepaalde datum opgesteld en afgetekend had. Verzoeker stelt dat dit op zich al redelijk duidelijke aanwijzingen zijn die het mogelijk maakten om de bewuste brief te herkennen. De brief was afkomstig van het Ministerie met de vermelding "secret en special" en kwam toe enkele dagen na de aanmaning, met exact dezelfde inhoud als wat zijn belagers hem hadden verteld. Verzoeker stelt dat hij dan ook geen moment twijfelde aan het feit dat het om die brief ging en meent dit tijdens zijn gehoor duidelijk te hebben gemaakt. Betreffende het feit dat hij geen melding maakte van de bedreigingen bij zijn werkgever, het Ministerie van Onderwijs, oppert verzoeker dat hij perfect kan gevolgd worden in zijn redenering. Volgens hem komt het het ministerie niet toe om zaken te behandelen waarbij hun ambtenaren bedreigd worden, en zouden zijn oversten zich hier ook hoogstwaarschijnlijk niet mee bemoeien, gezien hun taak op zich al gevaarlijk genoeg is. Verzoeker stelt ten opzichte van zijn werkgever te hebben gehandeld zoals het hoort en meent dat dit het voornaamste is, "ieder zijn werk". Hij voegt eraan toe zich voor bescherming tot de daartoe bevoegde autoriteiten te hebben gewend, de politie. Met betrekking tot het feit dat hij bij de indiening van zijn klacht bij de politie geen melding maakte van zijn bedreigingen op school, herhaalt verzoeker dat hij vreest dat er binnen de politie geïnfiltreerde personen zijn, en hij merkt op dat het niet hetzelfde is om tegen de politie te vertellen dat zijn wagen door onbekende werd beschoten, als te vertellen dat men eigenlijk geweigerd heeft om met gevaarlijke mensen, waartoe leden van de politie kunnen behoren, samen te werken. Hij acht die houding niet tegenstrijdig. Voorts poneert hij dat hij de mogelijkheid niet heeft gekregen om er over te praten, daar de vraag hem niet werd gesteld en de ondervraging niet verder ging dan het beschrijven van het incident. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag inzake de redenen waarom hij bij de politie klacht indiende en meent dat met die verklaringen geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing. Het feit dat de commissaris-generaal van mening is dat zijn verklaringen niet voldoende zijn, is van puur subjectieve orde en is niet genoeg gegrond om te kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van een werkelijke vervolging, aldus verzoeker. Aangaande het behouden van een afschrift van het vervalst diploma merkt verzoeker op dat hij op school, in een lade van zijn kantoor, een kopie ervan heeft liggen, maar er niet aan kan geraken. Hij stelt niemand te kunnen contacteren om het te gaan halen zonder over het risico te spreken dat die persoon zou nemen. Bovendien, zo voegt hij eraan toe, werd hem dit niet gevraagd tijdens het gehoor. Betreffende het afschrift van de klacht die hij bij de politie indiende, betoogt verzoeker, verwijzende naar rechtspraak van de Raad van State, dat het onvoldoende is om dit bewijsstuk geen enkele waarde te erkennen enkel en alleen omwille van het feit dat dit een kopie zou zijn, nu dit document wel "*des mentions officielles lui donnant l'apparence d'authenticité*" vertoont. Bovendien, zo vervolgt hij, had hij het origineel op het politiekantoor nooit kunnen verkrijgen, aangezien dit in Bagdad niet de manier van doen is. Volgens verzoeker was het onrealistisch geweest als hij met een originele klacht was komen opdagen. *In casu* gaat het, aldus verzoeker, om een officieel document met een grote bewijswaarde zodanig dat dit document niet ontnomen kan worden van haar bewijskracht zonder de regels die de bewijskracht die aan akten worden verleend regelen, te schenden. Verzoeker stelt dat de artikelen 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek alsook de artikelen 195, 196 en 197 van de UNHCR Proceduregids bepalen dat regels meer bewijskracht hebben dan verklaringen. De commissaris-generaal moet, zo oppert hij, de documenten in acht nemen en kan ze niet enkel op basis van onvoldoende verklaringen opzij laten. Met betrekking tot de overlijdensakte van zijn broer schendt de commissaris-generaal volgens verzoeker opnieuw de bewijskracht die ze aan de akte dient te verlenen, gelet op het feit dat de dood van zijn broer wel degelijk vermeld staat op de overlijdensakte, waarop men kan lezen dat hij door "geweer schoten" werd gedood. Verzoeker meent dat zijn verklaringen over de dood van zijn broer overeenstemmen met de informatie op de overlijdensakte. Wat zijn risicoprofiel betreft, vraagt verzoeker zich af of de commissaris-generaal zelf zijn eigen Cedocaverslag wel heeft gelezen. Immers, zo licht hij toe, wordt hierin geschreven dat indien het aantal burgerslachtoffers licht gedaald is, er nu meer en meer gerichte aanslagen plaatsvinden gericht tegen enerzijds mensen met een bepaalde functie, voornamelijk hoge ambtenaren, en anderzijds mensen die deel uitmaken van minderheidsgemeenschappen. Ondanks het feit dat er geen discussie over bestaat dat hij een hoge ambtenaar is, besluit men tot de afwezigheid van een gegronde vrees in zijn hoofd, aldus verzoeker die dit volkomen in strijd acht met de door het Commissariaat-generaal zelf voorgelede informatie. Verzoeker volhardt dat hij deel uitmaakt van een welbepaalde risicogroep zoals bepaald in

de "Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers" van UNHCR van april 2009, welke hij vervolgens deels citeert. Hij wijst er tevens op dat UNHCR die Guidelines heeft aangepast en citeert vervolgens deels de versie van 31 mei 2012. Voorts geeft hij aan als bijlage aan zijn verzoekschrift informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad te hebben bijgebracht. Rechtspraak van de Raad citerend en verwijzend naar een welbepaalde paragraaf uit de Proceduregids van UNHCR, besluit hij dat hij in elke geval bescherming moet kunnen genieten.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze uitgebreid aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan zijn ingeroepen vrees voor gewapende mannen die het op hem zouden gemunt hebben omdat hij als schooldirecteur weigerde een vervalst diploma van een ex-leerling voor echt te verklaren, geen geloof kan worden gehecht, (ii) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (iii) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op een verbintenisrechtelijke context waardoor ze niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenniscontext tussen de overheid en de asielzoeker. Ook de schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek kan hier niet nuttig worden aangevoerd aangezien de procedure voor de Raad een bestuurlijke procedure is met een eigen rechtspleging waarvoor eigen rechtsregels gelden. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindend karakter maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). Verder verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift niet waarom de commissaris-generaal artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zou hebben geschonden.

De Raad hecht verder geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker geheel naliet zijn werkgever, het Ministerie van Onderwijs, enigszins in te lichten over het bezoek op 11 september 2011 van drie gewapende mannen die ermee bedreigd zouden hebben hem te vermoorden indien hij zou weigeren een bepaald document dat hem niet veel later zou worden opgestuurd, voor echt te verklaren. Toen verzoeker op 19 september 2011 dit bewuste schrijven per interne post van 'het Ministerie van Onderwijs van Rusafa 1' toegestuurd kreeg, met daarin een vervalst schooldiploma secundair onderwijs van een zekere F.H.M.a-K., zou hij deze diezelfde dag nog hebben beantwoord. Hij zou de auteur van de brief schriftelijk ervan op de hoogte hebben gebracht dat het diploma niet authentiek is aangezien de persoon in kwestie blijkens het leerlingenarchief nooit zijn studies heeft voltooid, daar hij nooit verder is geraakt dan het vierde jaar, hetwelk hij tweemaal zonder succes dubbelde waardoor hij conform het Iraakse onderwijssysteem uit het reguliere dagonderwijs werd geschorst. Over de doodsb bedreigingen die hem eerder naar aanleiding van dat vervalst diploma waren geuit, repte verzoeker in zijn schrijven echter met geen woord. Zijn uitleg dat het Ministerie van Onderwijs hem gewoon zou antwoorden dat hij "de wet dient te volgen", biedt geenszins een afdoende verklaring voor zijn totaal verzuim zijn werkgever in te lichten over de dreigementen waarmee hij eerder was geconfronteerd. Immers, gelet op de ernst van de situatie kon van verzoeker worden verwacht dat hij zijn problemen bij zoveel mogelijk instanties, en dus zeker ook zijn werkgever, zou aanklaarten in de hoop mogelijk hulp of bescherming te verkrijgen. Verzoekers stelling dat het Ministerie van Onderwijs zich hoogst waarschijnlijk niet met zijn problemen zou bemoeien omdat zij niet bevoegd zijn voor bedreigingen van ambtenaren, is een op geen enkele concrete ervaring of objectief gegeven gesteund vermoeden.

Voorts is het allerm minst logisch of geloofwaardig dat verzoeker naar aanleiding van het schietincident op 22 september 2011 klacht indiende bij de politie, doch hen niet informeerde over het bezoek van drie gewapende mannen in zijn school een tiental dagen daarvoor. Verzoeker is er immers van overtuigd dat beide incidenten met elkaar verband houden, wat zijn verzuim de politie ervan op de hoogte te brengen dat hij recentelijk met de dood was bedreigd het relaas een ongeloofwaardig karakter geeft. Verzoeker beperkt zich thans met betrekking tot dit pertinente motief uit de bestreden beslissing tot het herhalen van de redenen waarom hij de politie niet over alles heeft ingelicht. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

Wat de door verzoeker neergelegde kopie van zijn klacht bij de politie betreft, merkt de Raad op dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat *“het origineel (...) bij de politie”* blijft, maar het *“wel mogelijk”* is *“om de originele te bekomen als iemand een verzoek indient bij de rechter maar dat neemt veel tijd in beslag en ik had geen tijd omdat te doen”* (Gehoorverslag CGVS 9 februari 2012, p. 11). Verzoeker toont niet aan na zijn vlucht uit Irak enige concrete poging te hebben ondernomen om het origineel van de klacht bij de politie te bemachtigen. Dit ondergraaft voorts de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Irak aantoot.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat de regels over de bewijslast uit het Burgerlijk en het Gerechtelijk Wetboek hier niet gelden. Het betreft hier immers een bestuurlijke procedure met een eigen rechtspleging waarvoor eigen rechtsregels gelden. De artikelen 195, 196 en 197 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* bepalen dan weer niet dat documenten meer bewijskracht hebben dan verklaringen. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt overigens dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS, 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS, 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS, 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Bagdad kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, ofschoon de commissaris-generaal blijkens de bestreden beslissing niet betwist dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, blijkt echter uit een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, *“Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad”* van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier), dat er actueel in Bagdad geen situatie van ‘open combat’ heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt. Met recht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikels doen op generlei wijze afbreuk aan bovenvermelde informatie, doch ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De hoedanigheid van schooldirecteur en dus hoger geplaatst ambtenaar, waardoor verzoeker volgens zijn

verklaringen zou behoren tot een risicogroep, is op zich onvoldoende om aanspraak te maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, afgezien van die beweerde, ongeloofwaardig gebleken problemen met een onbekende gewapende bende, maakte verzoeker geen melding van problemen die hij omwille van zijn functie zou hebben gekend. Bovendien wordt aangenomen dat gelet op zijn lange afwezigheid verzoeker inmiddels uit zijn functie is geschorst of ontslagen. Over zijn vrouw verklaarde hij dat ze leerkracht in een middelbare school is, maar door afwezigheid van meer dan tien dagen geschorst is (Gehoorverslag CGVS 9 februari 2012, p. 2).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER